

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: I Verden mon være de Sygdomme to

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "I Verden mon være de Sygdomme to", i Grundtvig, N. F. S.: *Sang-Værk til den danske Kirke. - 1944, 1944-1964*, s. 521. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-grundtvig11val-shoot-workid137643.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Sang-Værk til den danske Kirke. - 1944

No. 281 . *)

I Verden mon være de Sygdomme to,
Som Verden kan aldrig helbrede,
Og den, som de pine, dog Rist eller Ro
Ei har, mens han færdes henede,
Og mindre forsand
I Dødninge-Land,
Thi *Synden* og *Døden* de hede!

Den Første er Moder, den Anden er Søn,
De ere fuldgamle af Alder,
Dog synes den Kvinde saa ung og saa skøn,
Hun kurrer, Hun lokker og kalder,
Hun reder saa blødt,
Og smiler saa sødt,
Hver Kæmpe som flyer ei, han falder!

Heel listig den Skiøge forvender sit Navn,
Hun kalder sig Gammen og Glæde,
Sin Slave hun kryster og kiærlig i Favn,
Paa Roser hun byder ham træde,
Hvert Kys er en Piil
Med Helvedes Smil,
Det er paa Guds Roser han træder!

Med blegnede Kinder og rynkede Bryn
Da vorder den Synder saa bange,

*
- 522

Thi for ham sig løfter et grueligt Syn,
En Beenrad han seer at fremgange!
See, det er min Søn,
Hun hvisker i Løn,
Gjør Knæfald, for du er hans Fange!

Han haver ei Bue, han haver ei Sværd,
Hans Vaaben er Fingrene kolde,
Men komme de Fingre til Hjerterne nær,
Da bæve de Kæmper saa bolde,
Og ham til Foragt
Er keiserlig Vagt,
Han leer kun ad Mure og Volde!

Den Synder han byder det rødeste Guld,
For Lægedom i sin Elende,
Til Øinene briste, han stirrer paa Muld,
Hvor Ormen sig kalder hans Frænde,
Mod Døden dog groer
Ei Urter paa Jord,
Det maae alle Læger bekiende!

O Synder! du maa da for Beenraden flye,
Men ikkun omsonst er din Møie,
Han følger dig fast, naar du reiser af By,
Du seer ham med lukkede Øie!
Dog hør, om du vil,
Et underligt Spil,
Med ham, som ei Taarer kan bøie!

Ja, troe mig, jeg veed dog, hvor Urter mon groe,

Med synderlig Styrke og Evne,
Som mægte at læge de Sygdomme to,
Kun maa til det Fjerne du stævne,
Thi de voxe ei
Paa Alfare-Vei,
Ei heller paa Marken hin jævne!

523

Paa skaldede Hede der stander et Træ
Med Grene fuldtørre og tunge,
Der spirer og blomstrer en Urt i dets Læ,
Hvis Kræfter Guds Engle besjunge!
Dog er den ei sod,
Den Valmue rød,
Den bider og brænder paa Tunge!

Men lad den kun brænde og bide fuldhvast,
Rod-Saften gjør Tungerne rene,
Paa Golgathas Hede oprandt den i Hast,
Ved Duggen fra Kors-Træets Grene,
Som Purpur saa skøn,
Ved Blod af Guds Søn,
Som Helbred os vilde forlene!

Det er dog ei Urten, som brænder dig saa,
Men Giften fra forrige Dage,
Med Synd er den kommet, med Sorg maa den gaae,
O, lad dig kun ikke bedrage!
Det hvisker fuldtit:
Den Urt, du har bidt,
Udspyt den, saa stilles din Plage!

Vær døv, om du ellers din Sjæl haver kiær!
De Stemmer fra Afgrunden komme!
Ved Golgatha ligger en Urtegaard nær,
Der voxer den lifligste Blomme!
Ydmyget i Sind,
Gak med mig derind!
Det dages, Døds-Natten er omme!

See vist paa den Grav! den er hugget i Steen!
Mon Blomster kan voxe derinde?
Det klinger heel sært, mellem Dødninge-Been
En Urt imod Døden at finde;
Dog, tvivl ei, men troe!
I Grav maa den groe,
Om Livet skal Død overvinde!

524

I Graven sig hviled en Herre saa bold,
Fra Korset paa Golgathas Hede,
Han for vore Synder tog Døden i Sold,
Og planted Livs-Urten henede:
Da klar Han opstod,
Sig under Hans Fod
Kors-Lilien saaes udbrede!

Dens Duft over Blomsternes alle er sød,
Dens Blade, o see, hvor de prange!
De straale, saa huusvild den dagskye Død
Er vorden i Skyggedals-Vange;
Tag Blomsten i Haand
Med haabefuld Aand,
Da hører du Paradis-Sange!